

Testimoni

CÀNCER DE MAMA

per Kerstin Gisella, Alemanya

1r de gener, 2000

“Les meves experiències amb la Germànica Nova Medicina”

He estat familiaritzada amb la Germànica Nova Medicina (GNM) per alguns anys. Trobada fantàstica veure com de precís funciona amb mi, amb la meva família, amb amics o coneguts. Fins i tot els meus fills que estan creixent amb aquesta consciència ja saben com manejar-se força bé. Quan “atrapen” un conflicte aquí o allà, i aquest es resol ràpidament usualment, vénen i em diuen: “Mama, jo es precisament per què tinc aquest refredat o tos”, o “per què em fa mal el genoll”. I quan un conflicte no pot ser resolt ràpidament llavors vénen i amb gentilesa em diuen: “Mama, puc analitzar això amb tu?”

És realment estimulante quan vivim per veure com els nostres fills creixen amb una comprensió diferent del concepte “malaltia”, que en tot cas, són majoritàriament fases de curació. És veritat que ni els meus fills ni jo no podem evitar els conflictes completament perquè, al cap i a la fi, som sempre responsables per les nostres pròpies reaccions, però crec que, mentrestant, hem après a suportar-les de manera diferent.

La GNM admet que existeix el que s’anomenen conflictes pendents que no segueixen summament actius però que han estat rebaixats i tot i així poden patir recaiguda en qualsevol moment.

Sense adonar-me’n, jo vaig arrossegar un d’aquells conflictes amb mi per anys.

Vostè sap, jo he estat feliçment casada per 13 anys i tinc dues filles, però el meu desig més fervent ha estat sempre tenir un altre fill, un fill home. El meu marit, que manté la família, no li encantava aquesta idea. Segur que si haguéssim tingut un altre fill, ell li hagués donat la benvinguda amb gust juntament amb mi-d’això jo sempre en vaig estar segura.

I potser aquesta era la raó per la qual jo mai no vaig abandonar aquest desig del meu cor.

Per mi, la “píndola” no era una opció perquè no era compatible amb els ensenyaments de la GNM i per això, en els darrers anys, ha passat que en algunes ocasions jo vaig pensar que estava embarassada. A causa de la meva manca de paciència, em feia una prova d’embaràs ràpidament per estar segura. Per descomptat que jo em sentia decebuda quan la prova donava negatiu i em portava uns dies sobreposar-me però després l’assumpte es tancava una altra vegada. Mai li vaig explicar al meu marit sobre això.

Una d’aquestes situacions es va repetir recentment.

Com sempre, em vaig fer la prova, però en aquesta oportunitat no estava gens desil·lusionada amb el resultat, sinó tot al contrari.

Vostè veurà, que el que jo vaig pensar per a mi mateixa va ser: “Ara tens 37 anys i ets gairebé ‘molt vella’ per tenir un altre fill. Mentrestant, els fills ja han sortit del pitjor i començar tot des del principi – crec que no-això ja no és el que vull!”

Tot i que estava realment sorpresa de la meva pròpia reacció, aquesta era, però, la meva ferma convicció. Uns pocs dies després, vaig sentir que la meva mama esquerra (jo sóc dreta) em feia molt mal; vull dir que la sentia molt sensible.

L’endemà al matí vaig notar que s’havia format una àrea vermella. La mama se sentia calenta, vermella com una llagosta, molt inflada i dura al tacte. Fins i tot el mugró s’havia tornat cap a dins. Tot i que no estava en pànic, acceptem, jo sabia que això “només” podia ser la fase de curació d’un carcinoma de mama intraductal – però el que em molestava era que estava confosa sobre el conflicte. Només podia ser un **conflicte de separació** de la meva mare, dels meus fills o del meu niu. Però en aquest sentit, no hi havia hagut ni rastre de conflicte enlloc.

Però era molt important per a mi esbrinar quant de temps portava ja això de manera que jo pogués avaluar la massa del conflicte per saber què atenyir-me en la fase de curació.

És cert que després d'un curs de conflicte llarg o intens, la fase de curació d'un carcinoma de mama intraductal es pot tornar molt pesada – tant és així que cal avaluar la necessitat d'una possible intervenció. Però, si cal, on trobaria jo un cirurgià que portés a terme una intervenció basada en l'entesa de la Germànica Nova Medicina? Aleshores, no hi havia res més que fer sinó esperar i veure què passava.

Vaig intentar amb compreses de mató* que tenen un efecte refrescant i contraresten la inflamació, i vaig col·locar cubs de gel a l'àrea respectiva al cap. Al proper dia, la inflor i el vermell havien incrementat. El vermell s'havia expandit cap amunt tot al voltant de la mama per 8-9 cm, però el dolor s'havia tornat més suportable. De vegades sentia com a punyalades que eren molt incòmodes. A banda d'això també tenia la impressió que la mama estava una mica deformada per fora, havia començat a sobresortir. Després vaig fregar la mama amb crema i li vaig fer massatges gentilment cap al mugró. Vaig notar una altra cosa: la meva memòria a curt termini (o immediata) havia estat afectada.

Vaig aplicar les compreses de mató per un total de cinc dies, però només a la nit, i durant el dia aplicava gel o compreses refrescants, omplint un cosset més gran.

Després de 6 dies, el vermell havia disminuït una mica però la mama estava encara inflada, dura i pesada, i fins al mugró continuava retret.

Durant totes les meves consideracions, sempre em preguntava a mi mateixa una vegada i una altra: "Què va ser exactament el que vaig resoldre pel meu compte?" Naturalment que vaig pensar sobre la prova d'embaràs però això semblava una mica abstracte per a mi, molt rebuscat. No estava segura. Eventualment, li vaig confiar a una amiga meva que és molt versada a la GNM. Ella, però, era de l'opinió que només podia ser això.

Després de consultar amb el "quarter general" la suposició va ser confirmada.

I realment no era tan abstracte com podia haver semblat al principi, perquè en deixar anar, jo m'havia acomiadat del meu fill per sempre, si bé no realment, però segur que mentalment.

Bé, això pot passar fins i tot en les millors famílies, encara que un no ho pugui entendre molt bé.

Però aquesta no és la fi de la història: la meva amiga va suggerir reemplaçar les compreses de mató amb fulles de col (col). En aquell moment vaig recordar com el meu pare les havia fet servir en el passat amb moltes malalties menors i no definides i havien resultat reeixides.

Per això va ser que aquesta idea, per mi, no va resultar tan estranya com per a altres persones. Després de tot, a l'antiguitat, la col havia gaudit d'una fina reputació i havia estat considerat pràcticament un "remei" universal. Només per esmentar, durant sis-cents anys, els romans no van conèixer cap altre "remei". Ells utilitzaven la col de manera externa així com agent de neteja intern, per a compreses i per tractar les ferides de les seves legions. D'acord amb la GNM, certament no està prohibit ajudar amb alguns mitjans de suport durant la fase de curació. Després de tot, un pot utilitzar un xarop per a la tos per suavitzar una tos persistent.

Aleshores vaig comprar una col molt fresca, verda i sucosa de Savoy.

Aquella nit, li vaig treure algunes fulles, les renti bé, vaig tallar els nervis gruixuts i vaig enrotllar les fulles, com un rotllo de tallarí pla. Després, vaig escampar tot això a l'amplada de la meva mama ia causa de la humitat, li vaig col·locar un embolcall de plàstic per sobre. Al matí següent, la superfície de la mama es veia força arrugada però després d'una estona, es veia força llisa. El vermell havia desaparegut, la tibantor s'havia reduït una mica i vaig pensar, o potser ho vaig imaginar, que la meva mama s'havia reduït una mica. Vaig continuar aplicant aquestes compreses i vaig deixar actuar a les fulles de col de cabdell fins a 12 hores i més. Després d'uns quants dies, vaig poder notar amb alegria que la mama s'havia reduït de mida i estava més tova. Estava eufòrica quan vaig veure que el mugró havia començat lentament a tornar a la normalitat. Les punyalades de dolor a la mama havien disminuït més i més i van ser reemplaçades per una terrible picor. A qualsevol oportunitat, vaig continuar amb el procediment per un temps i intermitentment fregava la mama amb crema, la massatge i continuava amb els esforços per refrescar-la.

En tant, tot va tornar a la normalitat. Tot el procés havia durat un total de tres

setmanes. M'estremeixo en pensar el que podria haver passat si jo no hagués sabut sobre la GNM. Probablement m'haguessin operat, la mama hagués estat amputada o totalment mutilada.

Em poso furiosa quan penso tota la gent que encara ha de patir quan podrien ser ajudats; o quants milions ja han mort, que no havien de morir, i tot això per culpa de 17 anys de boicot constant contra la GNM per tots els mitjans concebibles.

Aquest és, per cert, el més gran Holocaust en la història de la humanitat!

Traduït de la versió anglesa

de l'original alemany

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:

La informació d'aquest document no substitueix

l'assessorament mèdic professional.